

Biblioteka
ČAROBNA KNJIGA

Urednik
Borislav Pantić

Naslov originala
L. J. Smith
“The Vampire Diaries: The Return: Shadow Souls”

Copyright © 2009 by L. J. Smith
Copyright © 2011 za srpsko izdanje Čarobna knjiga

Published by arrangment with Rights People, London

ISBN 978-86-7702-193-1

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se re-produkovati, umnožavati, prešampavati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača.

Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga
Beograd 2011.

L. Dž. Smit

POVRATAK: DUŠE SENKE

Prevela
Marija Pavićević

Čarobna
knjiga

Za Elizabet Harding,
moju predivnu asistentkinju

1.

„Dragi dnevniče”, prošaputala je Elena, „postoji li išta gore od ovoga? Ostavila sam te u prtljažniku, a sad je dva ujutru.” Pritiskala je prstom rub svoje spavačice kao da olovkom stavlja tačku. Naslonivši čelo na prozor, prošaputala je još tiše: „Mnogo se *plašim* da izađem napolje – u mrak – da bih te uzela. Baš se plašim!” Još jednom se bocnula; osetila je kako joj se suze kotrljaju niz obraze, te preko volje uze mobilni, aktivirajući opciju za snimanje. Bilo je to nepromišljeno traćenje baterije, ali to je bilo jače od nje. *Morala* je to da uradi i gotovo.

„I eto me”, rekla je tiho, „sedim na zadnjem sedištu. Ovo će, za danas, zameniti pisanje dnevnika. Čisto da pomenem, smislili smo jedno pravilo koje će važiti tokom čitavog ovog putešestvija – ja ću spavati na zadnjem sedištu 'jaguara', a Met i Dejmon će prenoćište naći u skutima majke prirode. Trenutno je toliko mračno da Meta nigde ne vidim... Skroz sam odlepila – stalno plačem, osećam se izgubljeno – i silno sam usamljena bez Stefana...

„Moramo da se otarasimo 'jaguara' – mnogo je velik i baš se crveni; previše se cakli i upada u oči, a mi se baš trudimo da nas *niko* ne primeti na ovom putu ka mestu iz kog ćemo izbaviti Stefana. Kad budemo prodali kola, jedino što će mi preostati od tih dragocenosti biće privezak s lazurnim kamenom i dijamantima koji mi je Stefan poklonio. Dan pre toga, Stefan je... naseo na priču da može da se promeni, sve misleći da ponovo može da postane obično ljudsko biće. A sada...

„I kako sad ja da prestanem da razmišljam o svemu onome što bi *oni* mogli da mu rade, baš u ovom trenutku – ko god ti 'oni' bili i šta god da predstavljaju? Verovatno su to kicune, zli duhovi-lisice u zatvoru koji se zove Ši no Ši.”

Elena zastade da bi obrisala nos o rukav spavaćice.

„Kako li sam se uopšte uvalila u ovakvu situaciju?” Zavrtela je glavom i stisnutom pesnicom udarila u naslon sedišta ispred sebe.

„Kad bih to skapirala, možda bih uspela da smislim plan A. Uvek imam plan A. A moje drugarice uvek imaju plan B i plan C koji mogu da mi pomognu.” Elena poče da trepće, setivši se Boni i Meredith. „Bojim se da ih više nikada neću videti. I strahujem za čitav grad, za celu Felovu Crkvu.”

Nekoliko trenutaka je samo sedela, držeći stisnutu pesnicu na kolenu. Neki tanušni glasić iznutra joj je govorio: „Elena, prestani da kukaš i počni malo da misliš. *Misli*. Počni od početka.”

Od početka? Od čega je sve počelo? Od Stefana?

Ne, ona je živela u Felovoj Crkvi mnogo pre nego što se pojavio Stefan.

Govorila je polako, skoro utonuvši u sanjarenje, snimajući svoj glas telefonom. „Krenimo od samog početka: ko sam ja uopšte? Ja sam Elena Gilbert i imam osamnaest godina.” Zatim, još tišim glasom: „*Ne mislim* da je uobražen onaj ko za sebe kaže da je... lep i zgodan. Da nisam svesna da sam lepa, verovatno bih bila od onih koji se nikad ne gledaju u ogledalu i nikad ne bih dobijala komplimente. Nije to nešto na šta bi trebalo da budem ponosna – to sam jednostavno nasledila od mame i tate.

„Kako izgledam? Imam plavu, talasastu kosu koja mi pada preko ramena i plave oči za koje neki ljudi kažu da su nijanse lazurnog kamena: tamnoplave su, sa zlatnim iskricama.” Nasmejala se za sebe. „Možda se zato sviđam vampirima.”

Već sledećeg trenutka je stisla usne i zagledala se u crnilo noći koje ju je okruživalo, a zatim je nastavila, ovog puta sa ozbiljnošću u glasu.

„Mnogi momci su za mene rekli da sam pravi andeo. Ja sam se njima samo poigravala. Samo sam ih iskorišćavala – radi popularnosti, radi zabave ili bilo čega drugog. Biću surovo iskrena. Za mene su oni bili samo igračke ili trofeji kojima sam mogla da se pohvalim.” Zastala je. „Međutim, bilo je tu još nečeg. Nečeg za šta sam čitavog života predosećala da će doći – samo nisam znala šta je to. Imala sam utisak da tragam za nečim što kod muškog sveta nikada neću moći da

nađem. Samo sam smišljala svoje male planove i poigravala se svima njima, tako da mi u suštini... ni do koga od njih nije bilo stalo... sve dok nije naišao jedan potpuno drugačiji dečko." Zastala je da bi protutala knedlu i ponovila. „Jedan *potpuno* drugačiji dečko.

„On se zove Stefan.

„Ispostavilo se da on uopšte *nije* onakav kakvim se drugima čini na prvi pogled; nije običan, doduše prelep maturant tršave crne kose i smaragdn zelenih očiju.

„Ispostavilo se da je Stefan Salvatore vampir.

„Pravi vampir.

Počela je da se guši, pa je morala malo da zastane da bi mogla da nastavi.

„Ispostavilo se da je i njegov prelepi stariji brat Dejmon takođe vampir.”

Ugrizla se za usnu i učinilo joj se da je prošla čitava večnost pre nego što je nastavila. „Da li bih volela Stefana da sam od početka znala da je vampir? Da! Da! *Da!* Zaljubila bih se u njega bez obzira na sve! Ali zbog toga se mnogo štošta promenilo – i ja sam se promenila.” Elena je prstom prelazila preko šare na spavaćici jer pogledom to nije mogla – vladao je mrkli mrak. „Vidiš, vampiri iskazuju ljubav time što razmenjuju krv sa osobom koju vole. Nevolja je u tome... što sam ja razmenjivala krv i s Dejmonom. Ne baš svojom voljom, već zato što me je pratio u stopu i danju i noću.”

Uzdahnula je. „Dejmon *u suštini* hoće da od mene napravi vampiricu, hoće da postanem njegova princeza tame. To u prevodu znači da me želi za sebe. Ipak, Dejmonu ne verujem dok ne da svoju reč. To ti je fora kod njega – nikada ne prekrši dato obećanje.”

Elena je osetila kako joj se usne izvijaju u čudan osmeh, ali sada je već govorila smireno, bez zastoja, skoro zaboravivši da to mobilni memoriše.

„Devojka i dvojica vampira... Izgleda da je nevolja na pomolu, zar ne? Možda sam i dobila ono što sam zaslužila.

„Umrta sam.

„Nisam 'umrla' običnom smrću, kao kad ti stane srce, pa te vrate u život i ti se onda osvestiš i pričaš kako ti se ukazala nekakva svetlost. Ja sam otišla ka toj svetlosti.

„*Stvarno* sam umrla.

„Kad sam se vratila – kakvog li iznenađenja! Postala sam vampir.

„Dejmon je bio... fin prema meni, rekla bih, onda kad sam se prvi put probudila kao vampir. Možda zato još... gajim izvesna osećanja prema njemu. Nije me iskoristio kada mu se za to ukazala prilika.

„Tokom svog vampirskog života, međutim, nisam imala vremena da uradim mnogo šta. Imala sam taman dovoljno vremena da zapamtim Stefana i da ga ludo zavolim – pošto sam tada saznala koliko mu je zbog svega toga teško. Čak sam se zatekla i na sopstvenoj sahrani. Ha! Trebalo bi da svako dobije priliku za takvo što. Naučila sam da uvek, baš u svakoj prilici, moram da nosim lazurni kamen kako od mene ne bi ostali samo dugmići. Morala sam da se oprostim od svoje četvorogodišnje sestrice Margaret i da odem Boni i Meredith...”

Suze su joj i dalje skoro neprimetno klizile niz obraze. Nastavila je skoro nečujno.

„A onda sam – opet – umrla.

„Umrla sam onako kako umiru vampiri kad izađu na sunce bez lazurnog kamena. Nisam se raspala u prah; imala sam samo sedamnaest godina. Sunce me je svejedno otrovalo svojim zracima. Taj susret sa smrću je bio skoro... doživljaj čistog spokojstva. Tada sam ubedila Stefana da mi obeća da će zauvek čuvati leđa Dejmonu, a mislim da se i Dejmon u umu obavezao da će štititi Stefana. I tako sam umrla Stefanu na rukama. Dejmon je bio tik kraj nas, a ja kao da sam počela da lebdim, kao da sam tonula u san.

„Potom sam nešto sanjala, mada se baš ne sećam šta, a onda sam jednog dana iznenadila sve jer sam počela da im se obraćam kroz Boni, koja je, mučenica, stvarno vidovita. Pretpostavljam da su me zadužili da čuvam Felovu Crkvu kao duh-zaštitnik. Opasnost se nadvila nad gradom. Morali su nekako da se izbore s tim; međutim, kada su pomislili da su izgubili bitku, ja sam se sunovratila u svet živih da bih im pomogla. Kad smo izvojevali pobedu u tom, hm... ratu, u meni su i dalje ostale te čudne moći koje mi ni dan-danas nisu jasne. Ipak, Stefan je opet bio kraj mene! Ponovo smo bili zajedno!”

Elena je čvrsto obavila ruke oko sebe kao da grli Stefana, zamišljajući da i on nju čvrsto grli. Zatvorila je oči sve dok opet nije počela normalno da diše.

„Što se mojih moći tiče – hm, da vidimo. Tu je telepatija, koju mogu da koristim ukoliko je i ta druga osoba ima – svi vampiri, doduše, imaju telepatske moći, ali samo u određenoj meri, ukoliko pak istovremeno ne razmenjuju krv s tobom. A tu su i moja krila.

„Istina je – imam krila! Ta krila imaju moći koje ne možeš ni da zamisliš – jedina nevolja s njima je u tome što ja nemam pojma kako da ih koristim. Ponekad, na primer baš *sad*, imam osećaj da nešto hoće da izađe iz mene – pokušavam da izrazim to rečima, da namestim telo u odgovarajući položaj. To su *Krila zaštite* i čini mi se da bismo baš *njih* mogli da upotrebimo na ovom putovanju. Ali nikako ne uspevam da se setim kako mi je prošli put pošlo za rukom da pokrenem krila, a kamoli da domislim kako da pokrenem ova nova. Stoga ponavljam reči dok se ne osetim kao budala – ali ništa se ne dešava.

„I tako sam, eto, opet ljudsko biće – onoliko koliko je i Boni. O bože, kad bih samo mogla da *vidim* nju i Meredith! Sve vreme ponavljam sebi da sam svakog minuta sve bliže Stefanu. To jest, ako uzmem u obzir to što Dejmon stalno juri nekud da bi sve one koji žele da nam uđu u trag sprečio u njihovom naumu.

„Zašto bi neko uopšte hteo da nam uđe u trag? Pa vidiš, kad sam se vratila iz mrtvih, došlo je do velike eksplozije Moći koju je osetio svako na svetu ko iole može da oseti Moć.

„E sad, kako da objasnim šta je Moć? To je nešto što svako ima, samo što to ljudska bića – osim pravih vidovnjaka, kao što je Boni – čak i ne priznaju. Vampiri svakako imaju Moć i koriste je da bi naveli ljude da ih zavole ili da misle da stvari stoje drugačije nego što zapravo stoje – pa da, kao što je Stefan naveo zaposlene u školskoj administraciji da pomisle da su mu papiri u redu kad se 'prebacivao' u srednju školu Robert E. Li. Moć mogu da koriste i da bi otkrili prisustvo drugih vampira ili bića tame – ili pak ljudskih bića.

„Međutim, ja sam ovde govorila o eksploziji Moći koja se desila kad sam *ja* pala s nebesa. Ona je bila toliko snažna da je pri-

vukla dva užasna bića čak s drugog kraja sveta. Oni su onda rešili da dođu da vide šta je izazvalo toliki prasak i da li to nekako mogu da iskoriste.

„Uopšte se nisam šalila kad sam rekla da su došli s drugog kraja sveta. Oni su kicune, zli duhovi-lisice iz Japana. Nešto kao naši zapadnjački vukodlaci – samo mnogo moćniji. Toliko su moćni da su upravljali *malasima* – to su, u stvari, biljke koje izgledaju kao insekti; oni mogu da budu sićušni kao vrh čiode, ali i dovoljno veliki da progutaju čovekovu ruku. Malasi mogu da ti se prikače za nerve i da ti se rašire po celom nervnom sistemu, pa da onda iznutra upravljaju tobom.”

Elena se strese, a glas joj postade prigušen.

„Eto šta se desilo Dejmonu. Jedno od tih sićušnih bića je ušlo u njega i preuzelo kontrolu nad njegovim umom, tako da je postao tek bespomoćna marioneta u Šiničijevim rukama. Zaboravila sam da kažem: to dvoje lijodlaka se zovu Šiniči i Misao. Misao je žensko. Kosa im je oboma crna s crvenim krajevima, ali Misao ima dužu kosu. Njih dvoje su, kao, brat i sestra – mada se baš i ne ponašaju tako.

„Jednom je Šiniči potpuno zaposeo Dejmona, pa ga je naterao da radi... užasne stvari. Toliko je mučio Meta i mene da bi ga Met, sigurna sam, i sad rado ubio zbog toga. Ali da je video ono što sam ja videla, ono tanušno, vlažno, belo biće koje sam noktima morala da izvlačim iz Dejmonovog tela – Dejmon se tada umalo onesvestio od bola – Met bi verovatno sve bolje razumeo. *Ne mogu* da krivim Dejmona za ono na šta ga je Šiniči primorao. *Ne mogu*. Dejmon je bio... Ne mogu ni da opišem koliko je bio drugačiji. Bio je slomljen. Čak je i *plakao*. Bio je...

„Bilo kako bilo, ne očekujem da ću ga ikada više videti takvog. Međutim, ako mi se ikada vrate moći koje potiču od krila, teško Šiničiju.

„Vidiš, mislim da smo prošli put tu pogrešili. Konačno smo uspeli da se izborimo sa Šiničijem i Misao – *ali nismo ih ubili*. Ili smo imali previše skrupula, ili smo bili suviše blagi – ili nešto treće.

„Napravili smo veliku grešku.

„Dejmon, naime, nije bio jedini koga su zaposeli Šiničijevi malasi. Uspeo je da zarazi i neke devojčice; imale su četrnaest ili petnaest godina, bile su maltene deca. I neke dečake, koji su se ponašali... nenormalno. Ozleđivali su sebe i članove svoje porodice. Saznali smo koliko je sve to uzelo maha i koliko je situacija loša tek kad smo sklopili pogodbu sa Šiničijem.

„Možda smo pak bili previše *beskrupulozni* zato što smo, eto, sklopili pakt s đavolom. Ipak, oni su oteli Stefana, a Dejmon im je pomogao u tome jer je tada već bio zaposednut. Čim više nije bio pod njihovom šapom, Dejmon je zatražio od Šiničija i Misao da nam kažu gde je Stefan i da se zauvek izgube iz Felove Crkve.

„Cena za to je bila da Šiniči uđe u Dejmonov um.

„Ako su vampiri opsednuti snagom Moći, lijdolaci su opsednuti sećanjima. Šiniči je zauzvrat tražio Dejmonova sećanja na tih poslednjih nekoliko dana – na vreme kad nas je Dejmon mučio dok je još bio zaposednut... i na vreme kada je Dejmon, zahvaljujući mojim krilima, shvatio da je on sam to uradio. Mislim da ta sećanja Dejmon i nije hteo da zadrži – ni sećanje na ono što je uradio, niti pak sećanje na to da se promenio kad je morao da se suoči s činjenicom da je on počinilac. Zato je i pustio Šiničija da mu ih uzme, a Šiniči je zauzvrat u njegov um utisnuo mapu sa odredištem na kom se Stefan nalazi.

„Nevolja je u tome što smo Šiničiju verovali na reč kad je rekao da će otići – mada se ispostavilo da njegova reč ne znači ništa.

„Da zlo bude gore, on od tada koristi telepatski kanal koji je sam otvorio da bi povezao svoj i Dejmonov um, te da bi, bez Dejmonovog znanja, iznova i iznova uzimao Dejmonova sećanja.

„Eto, baš sinoć nas je zaustavio jedan policajac jer se pitao šta troje tinejdžera traži van kuće u sitne sate, i to u skupom automobilu. Dejmon ga je naveo da ode. Međutim, Dejmon je svega nekoliko sati kasnije potpuno zaboravio da smo naišli na tog policajca.

„Dejmona to užasava, a ono što njega užasava – mada on to ne bi priznao ni za živu glavu – u meni izaziva *samrtni* strah.

„Možda se pitaš šta je *uopšte* troje tinejdžera tražilo usred nedodije negde u Tenesiju, u okrugu Junion, sudeći po poslednjem

saobraćajnom znaku koji sam videla? Krenuli smo prema nekoj kapiji Mračne dimenzije... gde su Šiniči i Misao ostavili Stefana da trune u zatvoru pod nazivom Ši no Ši. Šiniči je informacije o tome preneo samo u Dejmonov um, a od Dejmona ne mogu nikako da izvučem kakvo je to mesto. Svejedno, Stefan je tamo i moram da dođem do njega kako znam i umem, pa makar me to i ubilo.

„Pa makar morala i da ubijam.

„Nisam više ona fina, slatka devojčica iz Virdžinije kakva sam nekad bila.”

Elena zastade i othuknu. Ušuškala se da bi joj bilo prijatnije i nastavila.

„Možda se pitaš zašto je i Met pošao s nama? Eto, zbog Kerolajn Forbs, devojke koja mi je drugarica još od obdaništa. Prošle godine... kada se Stefan pojavio u Felovoj Crkvi, obe smo bacile oko na njega. Ipak, Stefan nije hteo da bude s Kerolajn. Posle toga mi je postala smrtni neprijatelj.

„Kerolajn je zapravo imala tu nesreću da bude prva devojka na koju je Šiniči naišao u Felovoj Crkvi i s kojom je imao posla. Kad smo već kod toga, a da stvar bude gora: ona je bila devojka Tajlera Smolvuda mnogo pre nego što je postala njegova žrtva. Ko zna koliko su njih dvoje bili zajedno? Ko zna gde je Tajler sada? Sve što znam jeste da se Kerolajn na kraju uhvatila Šiničija kô pijan plota zato što joj 'treba muž'. Uglavnom, ona je to tako sročila. Tako da pretpostavljam – hm, isto što pretpostavlja i Dejmon: da će... dobiti prinovu. Ipak je tu jedan vukodlak umešao prste, znaš? Tajler je, naime, vukodlak.

„Dejmon kaže da, kad rodiš bebu vukodlaka, postaješ vukodlak mnogo brže nego kad te ujede i da u jednom trenutku tokom trudnoće dobiješ moć da budeš ili samo vuk ili samo čovek, ali da si do tada samo neki bučkuriš, pa ni sam ne znaš šta si.

„Najtužnije je to što je Šiniči nije ni pogledao kad se izlanula za to.

„Međutim, Kerolajn je bila toliko očajna da je, *pre* nego što je to rekla, uspela da nabedi Meta da... da ju je napastvovao baš kad ne treba. Mora da je znala šta Šiniči smeru zato što je udesila da taj 'sastanak' s Metom padne baš u vreme kada se jedan od onih

malaha ustremio na njega i kad mu zamalo nije progutao ruku, od čega su mu na ruci ostale ogrebotine koje podsećaju na tragove ženskih noktiju.

„Zbog toga je sad policija Metu za petama. Bukvalno sam morala da ga *nateram* da pođe s nama. Kerolajnin otac je jedan od najuticajnijih ljudi u Felovoj Crkvi – takode je i prijatelj gradonačelnika Ridžmonta, a pride i predsednik nekog od onih muških klubova čiji se članovi 'tajno rukuju' i rade sve ono zbog čega si, znaš, 'istaknuta ličnost u društvu'.

„Da ga nisam ubedila da pobjegne umesto da se suoči s Kerolajninim optužbama, Forbsovi bi ga sigurno *linčovali*. To me toliko izvodi iz takta da se nerviram čim pomislim na to – nije to samo bes zbog Meta i sažaljenje prema njemu nego bes zbog osećanja da je Kerolajn ponizila ceo ženski rod. Nisu sve devojke patološki lažovi i ne bi svaka tako nabadila nekog momka za nešto što nije uradio. Tim svojim postupkom je bacila ljagu na sve devojke.”

Pogledala je u ruke i produžila s pričom: „Ponekad kad se iznerviram zbog Kerolajn, šolje počnu da podrhtavaju ili se olovke otkotrljaju sa stola. Dejmon kaže da se to dešava zbog moje aure, moje životne snage, i da je sve drugačije otkad sam se vratila iz mrtvih. To, pre svega, čini neverovatno snažnim svakoga ko okusi moju krv.

„Stefan bi imao dovoljno snage da demonskim lisicama ne dopusti da ga sateraju u klopku da ga Dejmon još u početku nije prevario. Mogli su da ga savladaju tek kad je bio slab i okovan gvožđem. Gvožđe je strah i trepet za sva ta starostavna stvorenja, a da ne pominjem to što vampiri moraju da se hrane bar jednom dnevno, jer će u suprotnom oslabiti, a mogu da se kladim – ne, *sigurna* sam da su ga uhvatili na tu foru.

„Zato ne smem ni da pomislim u kakvom je Stefan stanju baš sad dok razmišljam o njemu. Ipak, ne smem sebi da dozvolim da previše strahujem niti da se mnogo razbesnim, jer ću onda izgubiti svoju auru. Dejmon mi je pokazao kako da zadržavam auru u sebi, kao obično ljudsko biće. I dalje je svetlozlatne nijanse i lepa je, ali više nije uočljiv mamac za vampire.

„Postoji još jedna stvar koju moja krv može – možda čak i moja aura. Ona može... hm, ovaj, ovde mogu da kažem šta god poželim, je l' tako? Sada moja aura privlači vampire da me žele... onako kako su me nekad želeli ovozemaljski momci. Neće samo da me gricnu, kapiraš? Hoće da me poljube i tako to. Stoga me, naravno, prate čim to oseće. Čini mi se da je svet pun pčela, a ja sam jedini cvet.

„Eto, sad moram da vežbam da skrivam auru. Ako se samo malčice vidi, ipak mogu da se provučem kao normalno ljudsko biće, a ne kao neko ko je umro, pa se vratio iz mrtvih. Ipak, baš je teško da stalno imaš na umu da treba da je kriješ – a *mnogo* boli kad moram naglo da je uvučem ukoliko sam zaboravila da to uradim kako treba!

„A onda osetim – ovo je apsolutno lična stvar, da se razumemo! Baciću kletvu na tebe, Dejmon, ako ovo slučajno preslušáš. Eto, tada osetim nešto kao da želim da me Stefan ugrize. Od toga popušta taj neki pritisak i to je dobro. Ujed vampira boli samo ako se opireš ili ako taj vampir baš hoće da te povredi. Inače je baš dobar osećaj – i onda možeš da dodirneš um vampira koji ti je to uradio i... *uh, koliko mi nedostaje Stefan!*”

Elena je sada već počela da se trese. Ma koliko da se trudila da učutka svoju maštu, nije joj polazilo za rukom da odvrati misli od svega onoga što su Stefanovi tamničari do tada mogli da mu urade. Onako namrgođena, ponovo je dohvatila mobilni, pustivši da joj suze kaplju po njemu.

„*Ne smem* ni da pomislim na sve ono što su mogli da mu urade zato što onda *načisto* poludim. Od toga postajem ovako beskorisna, cmizdrava i flipnuta osoba koja samo želi da vrisne i da ne prestaje da vrišti. Svake božje sekunde moram da se iz petnih žila trudim da *ne* razmišljam o tome, jer će samo smirena i staložena Elena koja ima planove A, B i C moći da mu pomogne. Kad bude na sigurnom – u mom naručju – moći ću do mile volje da se tresem i da kukam; da, i da vrištim.”

Elena se tu skoro nasmeja, glave zavaljene na sedište, glasa skoro već promuklog od pričanja.

„Već sam se umorila. Ali barem imam plan A. Moram da izvučem od Dejmona još informacija o tom mestu ka kom smo se

zaputili, o toj Mračnoj dimenziji, i sve što zna o tim tragovima koje mu je Misao dala povodom ključa koji će otključati Stefanovu ćeliju.

„Čini mi se... Čini mi se da to uopšte nisam pominjala. Taj ključ – ključ s lisicom koji nam je potreban da bismo oslobodili Stefana iz te ćelije – sastoji se iz dva dela, koji su sakriveni na različitim mestima. Kada mi se Misao onda podsmevala kako nemam pojma gde su ta mesta, dala mi je neke smernice o tome gde se nalaze. Ona verovatno nije ni sanjala da ću se ja *stvarno* zaputiti ka Mračnoj dimenziji; samo se pravila važna. Međutim, ja se još sećam tih smernica i one idu otprilike ovako: prva polovina se nalazi u 'instrumentu srebrnog slavuja', a drugi deo je 'zakopan u Dvorani Krvavog venčanja'.

„Moram da proverim da li Dejmon ima predstavu o tome gde bi to moglo da bude. Sve nešto mislim da ćemo, kad stignemo u Mračnu dimenziju, morati da se zavlačimo ljudima u kuće i na razna druga mesta. Da bismo pretražili tu svečanu dvoranu, najzgodnije bi bilo da nas pozovu na bal, zar ne? Znam, ispada da je to 'lakše reći nego učiniti', ali uradiću to po svaku cenu. Prosto i jednostavno.”

Elena odlučno podiže glavu i utiša glas do šapata: „Zamisli! Da ne poveruješ! Baš ovog trenutka sam pogledala u nebo i ugledala prve vesnike zore: svetlozelene, narandžaste i najsvetlije morskoplave oblake... Pričala sam cele noći, dok me je okruživala tama. Sada oko mene vlada mir. Sunce se pomalja na hor...

„Uh, čoveče, šta ovo *bi*? Samo se odjednom začu **TRAS** odnekud odozgo, na krovu auta. I to baš, baš glasno.”

Elena brzo isključujući snimanje na mobilnom. Silno se prepala, a kako i ne bi od takvog zvuka – sad se čulo i neko grebanje po krovu...

Moraće da izađe iz auta najbrže što može.

L. Dž. Smit
Vampirski dnevni:
Povratak: Duše senke

Izdavač:
Čarobna knjiga
Beograd

Za izdavača:
Borislav Pantić

Plasman:
021/439697

Lektura:
Nevena Bojičić

Dizajn korica:
Dragan Bibin

Prelom i priprema za štampu:
Aleksandar Jovanović

Štampa:
Publish, Beograd

Tiraž:
1500

CIP - Katalogizacija u publikaciji Narodna biblioteka Srbije, Beograd

921.111(73)-31

SMIT, Lisa Džejn

Povratak: Duše senke / L. Dž. Smit; prevod Marija Pavićević - Beograd: Čarobna knjiga, 2011 (Beograd: Publish). 414 str.; 21 cm.
- (Biblioteka Čarobna knjiga)

Prevod dela: The Return: Shadow Souls/ L. J. Smith. - Tiraž 1500.

ISBN 978-86-7702-193-1
COBISS.SR-ID 185788684